

Aki a reményt hozza

Advent a várakozás ideje. Arra várunk, hogy megérkezzen az, aki megváltoztathatja az életünket.

De hiszen nem reá várunk – mondhatná valaki –, hanem csak a születése évfordulójára, amely az idők folyamán talán a legszebb családi ünneppé változott. A szeretet jegyében vásárolunk egymásnak ajándékokat, és ezt a néphagyomány kapcsolta éppen ehhez a talán mindig is misztikus elképzelésekkel körülvett naphoz. A karácsony a legjobb esetben röpke mosolygó pillanat a megélhetésért folytatott hajsza és a különböző hatalmaknak a világ fölötti uralomért folyó csatái közben mind embertelenebbé váló életünkben.

Pedig valójában Jézust várjuk, karácsonykor pedig a születését és Őt magát ünnepeljük, még ha nem tudjuk is pontosan, melyik napon jött a világra. Jelenléte áthatja az egész esztendőt, amelynek során ismételten ünnepeljük Őt és mindazt, amit értünk vállalt földi élete során tett.

Az ünnepek sora minden évben újra kezdődik, mert nem futó látogatóba jött hozzánk, hanem, mint feltámadása után mondta: „veletek vagyok mindennap, a világ végéig”. (Szent Máté 28,20) Ezért minden évben nem csupán felidézésnek, hanem megisméltésnek is tekintendő valamennyi cselekedete. Jézus Krisztus számunkra esztendőről esztendőre megszületik, kínhalált szenved értünk, feltámad és felmegy a mennybe. Aki mindezt úgy tekinti, mint régmúlt események emlékképeinek felidézését, az téved. Hiszen Jézus szüntelen jelenlétével jelen idejűvé válnak a múlt ezen történései, amelyeknek – ha a valós mivoltukkal egyezően értünk valóknak és így magunkénak tudjuk érezni őket – egész lényünkkel és életünkkel magunk is részeseivé válhatunk.

Sokan nem fogják fel ennek a jelentőségét. Most ne csak az istentelenekre gondoljunk, mert találunk köztük a keresztények valamennyi felekezetéhez tartozókat is. Jézus földi életének első pillanatától arra emlékeztet minket, hogy a világ minden sivársága, sorsunk minden nehézsége ellenére gazdag életet élhetünk, ha észrevesszük, hogy Ő mellettünk van, és mi is mellette maradunk. Egész tanítása erről szól. A gazdag élet nem baj-, nem nélkülözés-, és nem áldozatmentes. Ellenkezőleg: az áldozatból fakad minden élet. A földön is, és az is, amely halálunk után várna bennünket Jézus oldalán. Az erről szóló tudással Jézus a reményt adja nekünk, mert megértjük, hogy semmi nem értelmetlen és nem hiábavaló. De a remény beteljesedése attól függ, hogyan éljük az életünket.

Jézustól tudjuk (lásd Szent Máté 19,25-26), hogy Isten nélkül helyesen élnünk nem sikerül. Segítséget kell kérnünk hozzá. Mindenekelőtt el kell döntenünk, hogy hajlandók vagyunk-e kérni, és készek vagyunk-e arra, hogy teljesítsük kérésünk megvalósulásának feltételeit.

Miután tanítványait megtanította a Miatyánkra, Jézus így szólt: „...kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek, és ajtót nyitnak nektek. Mert mindenki, aki kér, kap, aki keres, talál, és aki zörget, annak ajtót nyitnak.” (Szent Lukács 11,9-10)

Ha kitartóan és bizalommal imádkozunk, biztosan meghallgatásra találunk, és Isten segítőképességében részesít bennünket.

Kétségtelen, hogy a legnagyobb és legfontosabb lelki támaszunk az életben az, hogy Jézus Krisztus önmagát ajándékozta nekünk örökségül.

Az utolsó vacsora főpapjaként, miután a kovásztalan kenyeret megszentelte, nem azt mondta, hogy „ez emlékeztessen titeket énrám”. Azt sem, hogy „én benne vagyok ebben a kenyérben”. Hanem egyszerűen így: „ez az én testem”. Azonosságot jelentett ki önmaga és a megáldott kenyér között. Ez azt jelentette, hogy ha majd mi a halála után hasonlóképpen

cselekszünk, Ő jelen lesz köztünk a megáldott kenyér formájában. Ugyanezt mondta a megáldott borra is, amelyet véreként nevezett meg.

Egyértelműen kijelentette: a teste érettünk megtöretik, mint a kenyér, a vére pedig kiontatik, mint a kehelybe csorduló bor. Majd felszólított minket: „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”.

Vajon mire kell emlékeznünk ilyenkor? Csak arra, hogy Jézus itt élt közöttünk, s aztán eltávozott? Úgy emlékezzünk rá, mint egy kedves halottunkra, akinek felidézzük említésre méltó cselekedeteit?

Amikor Jézus a kenyérről és a borról, testéről és véréől végrendelkezett, már rávetült a halál árnyéka. Az önként értünk vállalt halálé. E nélkül miért is hagyatkozott volna? Az ezután következő napok eseményeinek lényege ezért testamentuma szerves része. Következésként nem is emlékezhetünk meg méltón Róla, ha közben megfélekedzünk áldozatáról.

Az utolsó vacsorán nem arról szólt, hogy *a testét jelképező kenyeret kell ennünk*, illetve a *vérét jelképező bort kell innunk* ahhoz, hogy vele legyünk, hanem így beszélt: „Én vagyok az élet kenyere.” (Szent János 6,35) „Bizony, bizony, mondom nektek, ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok vérét, nem lesz élet bennetek. De aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van, s feltámasztom az utolsó napon. *A testem ugyanis valóságos étel, s a vérem valóságos ital.*” (Szent János 6,53-55)

Ez nem a képletes beszéd világa, hanem a csodáé. Nem tehetjük meg, hogy ne higgyük el Jézusnak: valóban testét és vérét – vagyis önmagát adja nekünk a kenyér és a bor misztériumában.

Ez nem a kannibalizmus maradványa, mint némelyek szeretik emlegetni, hanem az értünk hozott áldozat örök érvényű megjelenítése. Annak az új szövetségnek az élő valósága, amelyet Krisztus a vére omlásával az önmaga Atyával azonos isteni lénye és miközöttünk szerzett. Nem távoli Isten Ő, aki a mennyből figyeli földi nyüzsgésünket, hanem – amint ígérte – szüntelenül itt van közöttünk. Különösképpen az átlényegült kenyér és az átlényegült bor színében, melyek révén Vele egyesülünk, valahányszor a pap közreműködésével Róla és értünk hozott áldozatáról megemlékezünk. Ilyenkor magának a kapcsolatnak a rendkívüliségéből is erőt meríthetünk.

Jézus ingyen áldozta fel magát értünk, hogy megnyissa számunkra Isten országát. Ezt csak Isten Fia tehette meg, mert egy közönséges ember bármennyi önként vállalt szenvedése sem tudta volna kiérdemelni. Mi viszont ingyen nem részesülhetünk a megváltásból. Életünk összhangban kell legyen azzal, amit Istentől kapunk.

Amikor az Olajfák hegyén imádkozott, Jézus térdre borult az Atya előtt (Szent Lukács 22,41). Közöttünk sokaknak – emberi gögből, mintha egyenrangúaknak tartanák magukat – nem hajlik meg a térde Isten előtt. Pedig a karácsony méltó pillanat lenne, hogy térden állva mondjunk köszönetet, mert elküldte nekünk Fiát a biztos reménység üzenetével: ha megfogadjuk a tanításait, életünk gazdagon kiteljesedik, és amikor eljön az ideje, halhatatlan lelkünk igazi hazájába tér.

2006. december

(Ezt még sehol nem közölték.)